

茵梦湖

IMENLAGO

(注释世界语读物)

中国报道社

24
THEODOR STORM

IMENLAÇO

Trad. ALFRED BADER

Klarigita de ILIN

EL POPOLA ĈINIO

苗 梦 湖

(注释世界语读物)

中国报道社出版

(北京百万庄路24号)

中国国际书店发行

世界语书刊服务部办理邮购

(北京百万庄路24号)

外文印刷厂印刷

*

开本787×1092 1/32

1981年第一版

1983年第二次印刷

书号9050—E—004

10—Es—1558P

定价0.42元

La maljunulo

Posttagmeze de malfrua aŭtuno¹ bone vestita maljunulo rapidete malsupreniris la straton. Li verŝajne revenis domen el promenado,² ĉar liaj bukŝuoj, je pasinta modo,³ estis polvoplenaj.⁴ La longan bastonon kun ora butono⁵ li portis sub la brako; per siaj malhelaj okuloj, en kiuj la tuta juneco ŝajne rifuĝis⁶ kaj kiuj strange kontrastis la neĝ-blankajn harojn,⁷ li trankvile rigardis ĉirkaŭen aŭ al la urbo, kiu kuŝis antaŭ li en la bonodoro de l' vespersuno.⁸ — Preskaŭ li ŝajnis fremdulo; ĉar nur malmulte da pasantoj salutis lin,⁹ kvankam kelkaj el ili estis nepre devigataj¹⁰ rigardi en tiujn ĉi seriozajn okulojn.¹¹ Fine li haltis antaŭ domo kun alta fasado kaj, ankoraŭ unufoje rigardadinte la urbon, li eniris la vestiblon de l' domo. Je la sono de l' pordsonorilo la verda kurteno de rigardfenestro direktita al la vestiblo ŝoviĝis¹² en la ĉambro, kaj la vizaĝo de maljuna virino vidiĝis malantaŭen. La viro faris al ŝi signon per sia bastono:¹³

— Ankoraŭ nenian lumon!¹⁴ — li diris kun iom suda akcento, kaj la mastrino refaligis¹⁵ la kurtenon.

La maljunulo trairis nun la vastan vestiblon, ĉambreĝon, kie kverkaj ŝrankoj¹⁶ kun porcelanaj vazoj staris ĉe la muroj; tra la kontraŭa pordo li iris en vestibleton, de kie mallarĝa ŝtuparo kondukis al la supraj ĉambroj de la malantaŭa domo. Suprenirinte tiun ŝtuparon malrapide, li supre malŝlosis pordon kaj tiam eniris grandan ĉambron. Tie ĉi regis sekreta silento;¹⁷ unu muro estis preskaŭ kovrita

per libroŝrankoj, sur la aliaj¹⁸ pendis figuraĵoj de homoj kaj de landoj. Antaŭ tablo verde kovrita,¹⁹ sur kiu kuŝis kelke da malfermitaj libroj, staris peza apogseĝo²⁰ kun ruĝa velurkuseno.²¹ Metinte ĉapelon kaj bastonon en la angulon, la maljunulo sidigis en la apogseĝon kaj kun ligitaj manoj ŝajnis ripozi de sia promenado.²² — Dum li tiel sidadis, iom post iom vesperiĝis; fine lunradio falis tra la fenestrajn vitrojn sur la pentraĵojn de l' muro,²³ kaj, dum la hela strio malrapide moviĝis antaŭen, la okuloj de la viro sekvis ĝin malarbitre.²⁴ Nun ĝi aliris portreteton simple, nigre enkadrigitan.²⁵

— Elizabeto! — diris mallaŭte la maljuna viro; kaj, kiam li elparolis la vorton, la tempo ŝanĝiĝis:²⁶ *li estas en sia juneco.*

La infanoj

Baldaŭ la ĉarma staturo de knabineto venis al li. Ŝi estis nomata Elizabeto kaj aĝa ĉirkaŭe kvin jarojn;²⁷ li mem estis dekjara. Ĉe la kolo ŝi portis ruĝsilkan tuketon.

— Rejnhardo! — ŝi vokis, — ni havas libertempon.²⁸ Hodiaŭ kaj morgaŭ ni ne devas iri en la lernejon.

Rejnhardo metis la kalkultabulon,²⁹ kiun li jam portis sub la brako, rapide malantaŭ la dompordon, kaj poste ambaŭ infanoj kuris tra la domo en la ĝardenon kaj tra la pordo de l' ĝardeno sur la herbejon. Rejnhardo konstruis tie ĉi kun Elizabeto, per pecoj da herbkovro,³⁰ dometon, en kiu ili volis loĝi dum la somervesperoj;³¹ sed benko ankoraŭ mankis. Nun tuj li komencis labori; najloj, martelo kaj la necesaj bretoj jam estis pretigitaj.³² Dume³³ Elizabeto iris

al la remparo kaj kolektis en sian antaŭtukon la ringforman³⁴ semon de la sovaĝa malvo, per kiu ŝi volis fari ĉenetojn kaj kolringojn;³⁵ kaj, kiam Rejnhardo fine, malgraŭ ke li kurbigis multajn najlojn,³⁶ tamen fininte sian benkon,³⁷ nun eliris en la sunbrilon, ŝi estis jam malproksime, ĉe la alia rando de l' herbejo.

— Elizabeto! — li vokis, — Elizabeto! — kaj tuj ŝi venis kaj ŝiaj bukloj flugis.

— Venu —, li diris, — jen, nun nia domo estas preta. Eniru, ni volas sidi sur la nova benko. Mi rakontos ion al vi.

Tiam ambaŭ eniris kaj sidiĝis sur la novan benkon. Elizabeto prenis la ringetojn³⁸ el sia antaŭtuko, kaj tiris tiujn ĉi sur longaj fadenoj;³⁹ Rejnhardo ekrakontis:

— Estis unufoje tri ŝpinvirinoj.⁴⁰

— Ha! — diris Elizabeto, — tion mi ja scias parkere.⁴¹ Vi ankaŭ ne ĉiam rakontu la samon.

Nun Rejnhardo devis delasi⁴² la rakonton pri la tri ŝpinvirinoj kaj anstataŭ tiu ĉi li rakontis la fabelon pri la malfeliĉa viro, kiun oni ĵetis en la fosajon⁴³ de la leonoj.

— Nun estis nokto —, li diris, — ĉu vi scias?, tute malluma, kaj la leonoj dormis. Sed kelkafoje tiuj ĉi oscedis dormante⁴⁴ kaj elétendis la ruĝajn langojn; tiam la viro frosttremis⁴⁵ kaj kredis, ke la mateno venas. Jen subite hela brilo estis ĉirkaŭ li,⁴⁶ kaj suprenrigardante⁴⁷ li vidis antaŭ si anĝelon, kiu faris al li manan signon kaj poste iris rekte en la ŝtonegon.

Elizabeto aŭskultis atente.

— Anĝelo? — ŝi diris. — Ĉu li havis flugilojn?

— Tio ĉi estas nur rakonto —, respondis Rejnhardo,

— ja ne ekzistas anĝeloj.

— Ho fi!⁴⁸ — Rejnhardo! — ŝi diris, rigide alrigardante lian vizaĝon. Sed, kiam li ŝin okulfiksis malbonhumore,⁴⁹ ŝi demandis lin dubante:

— Kial do ili ĉiam diras tion, patrino kaj onklino, kaj eĉ en la lernejo?

— Mi ne scias tion —, li rediris.

— Sed vi —, diris Elizabeto, — ĉu ankaŭ leonoj ne ekzistas?

— Leonoj? Ĉu leonoj ekzistas! En Hindujo; tie la idolpastroj⁵⁰ jungas ilin antaŭ la veturilo kaj traveturas kun ili la dezerton. Kiam mi estos granda, mi mem volas tien iri. Tie estas miloble multe pli bele ol ĉe ni;⁵¹ tie vintro ne ekzistas. Vi ankaŭ devas kuniri. Ĉu vi volas?

— Jes, — diris Elizabeto, — sed patrino ankaŭ devas kuniri, kaj ankaŭ via patrino.

— Ne —, rediris Rejnhardo, — tiuj ĉi estos tiam tro maljunaj; ili ne povos kuniri.

— Sed mi ne havas la permeson sola foriri.⁵²

— Ni ja revenos —, diris Rejnhardo fortege, — nur rekte eldiru,⁵³ ĉu vi volas kun mi vojaĝi? Alie mi iros sola, kaj tiam mi neniam revenos.

La knabineto preskaŭ ekploris.

— Nur ne faru tiel kolerajn okulojn⁵⁴ —, ŝi diris, — mi ja volas kuniri en Hindujon.

Rejnhardo ekkaptis kun petola plezuro⁵⁵ ŝiajn ambaŭ manojn kaj eltiris ŝin sur la herbejon.

— En Hindujon, en Hindujon — li kantis, kaj ambaŭ swingiĝis ronde,⁵⁶ tiel ke la ruĝa tuketo forflugis de ŝia kolo.

Sed subite li ŝin delasis kaj diris serioze:

— Nenio do fariĝos el nia plano;⁵⁷ ĉar vi ne havas kuraĝon.

— Elizabeto! Rejnhardo! — iu nun vokis de la ĝardenpordo.

— Tie ĉi! Tie ĉi! — respondis la infanoj kaj rapidis hejmen manon en mano.⁵⁸

En la arbaro

Tiel la infanoj vivis kune; ŝi estis por li ofte tro silenta, li estis por ŝi ofte tro fortega,⁵⁹ sed ne tial unu lasis la alian.⁶⁰ Preskaŭ dum ĉiuj liberhoroj⁶¹ ili estis kune, vintre en la vastetaj ĉambroj de siaj patrinoj, somere en arbaro kaj kampoj. Kiam Elizabeto iam estis riproĉita de l' instruisto, Rejnhardo, kiu ĉeestis, ĵetis kolere sian tabulon surtablen,⁶² por ke li direktu sur sin la fervoron de l' viro;⁶³ tamen li ne estis rimarkata.⁶⁴ Sed Rejnhardo perdis ĉian atenton je la geografiaj klarigoj.⁶⁵ Anstataŭ tio li verkis longan versaĵon, en kiu li komparis sin mem kun juna aglo, la instruiston kun griza korniko;⁶⁶ Elizabeto estis la blanka kolombo. La aglo promesis preni venĝon de la griza korniko,⁶⁷ tuj kiam liaj flugiloj estos kreskintaj. Al la juna poeto la larmoj aperis en la okuloj. Li ŝajnis al si mem tre nobla.⁶⁸ Kiam li venis hejmen, li havigis⁶⁹ al si pergamenan volumeton kun multe da blankaj folioj. Sur la unuaj paĝoj li skribis zorge sian unuan poezion.

Baldaŭ post tio li iris en alian lernejon; tie ĉi li kontraktis multajn novajn kamaradligojn⁷⁰ kun knaboj de sia aĝo, sed liaj interrilatoj kun Elizabeto ne estis malhelpataj pro tio.⁷¹ El la fabeloj, kiujn li rakontis pli frue al ŝi kaj rerakon-

tis, li nun komencis noti tiujn, kiuj plaĉis al ŝi plej bone.⁷² Skribante, li ofte deziregis versigi kelkajn el siaj pensoj;⁷³ sed, li ne sciis kial, li ne ĉiufoje povis sukcesi en tio.⁷⁴ Tial li notis ilin precize, kiel li mem aŭdis ilin. Poste li donis la foliojn al Elizabeto, kiu ilin konservis zorgeme en tirkesto de sia juvelujeto; kaj tio kaŭzis al li ĉarman kontentigon,⁷⁵ se li kelkafoje aŭdis vespere, ke Elizabeto, dum li apudestis,⁷⁶ laŭtlegis tiujn rakontojn al sia patrino el la kajeroj, kiujn li skribis.

Sep jaroj estis pasintaj. Rejnhardo devis por sia plua perfektigado⁷⁷ foriri el la urbo. Elizabeto ne povis pensi pri tio, ke nun venos tempo tute sen Rejnhardo. Ŝi tre ĝojis, kiam li ian tagon promesis al ŝi, ke li, kiel ĉiam,⁷⁸ notos por ŝi fabelojn kaj sendos tiujn al ŝi kun la leteroj al sia patrino; ŝi poste ĉiam devos reskribi al li, kiel la rakontoj plaĉis al ŝia gusto. La forvojaĝo okazis; sed antaŭe ankoraŭ multaj rimoj venis en la pergamenvolumon. Tio ĉi estis sole por Elizabeto sekreto,⁷⁹ kvankam ŝi ja estis la kialo de la tuta libro kaj de la plejmultaj kantoj, kiuj iom post iom plenigis preskaŭ la duonon de la blankaj folioj.

Estis dum junio; Rejnhardo devis forvojaĝi la sekvontan tagon. Nun oni volis ankoraŭfoje festi kune gajan tagon. Tiucele oni aranĝis promenadon de pli granda societo en unu el la proksimaj arbaroj. La longan vojon ĝis la rando de l' arbaro oni trapasis veturile; poste oni prenis malsupren la provizaĵkorbojn, kaj marŝis pluen. Unue oni trairis abiaron; ĝi estis malvarmeta kaj krepuska; kaj la tero ĉie estis supersŭtita⁸⁰ de delikataj pintfolioj. Post duonhora irado oni venis el la malhelo de l' abioj en freŝan fagaron; ĉi tie ĉio estis luma kaj verda. Kelkafoje sunradio

penetris tra la foliriĉaj branĉoj; sciureto saltis de branĉo al branĉo. Sur loko, super kiu pramaljunaj⁸¹ fagoj formis per la kronoj travideblan foliarkaĵon,⁸² la societo haltis. La patrino de Elizabeto malfermis unu el la korboj, maljuna sinjoro estis provizaĵestro.⁸³

— Ĉiuj, ĉirkaŭ min,⁸⁴ vi junaj birdoj! — li vokis, — kaj aŭskultu precize, kion mi diros al vi. Por la matenmanĝo ĉiu el vi nun ricevas du sekajn panetojn; la butero restis dome, ĉiu mem devas serĉi por si la pluan manĝaĵon. Sufiĉe da fragoj estas en la arbaro, kompreneble nur por tiu, kiu scias ilin trovi. Kiu estas mallerta, devas manĝi seke sian paneton;⁸⁵ tiel ĝi okazas ĉie en la vivo.⁸⁶ Ĉu vi komprenis mian paroladeton?

— Jes! — kriis la gejunuloj.

— Ja vidu —, diris la maljunulo, — ĝi do ankoraŭ ne estas la fino. Ni maljunuloj jam sufiĉe nin peladis en nia vivo;⁸⁷ tial ni nun restas dome, tio estas, tie ĉi sub ĉi tiuj larĝaj arboj, por senŝeligi la terpomojn,⁸⁸ fari fajron kaj prepari la tablon, kaj kiam tagmezo estos, la ovojn certe ankaŭ estos kuiritaj. Pro tio vi ŝuldas al ni la duonon de viaj fragoj, por ke ni ankaŭ povu provizi la tablon per deserto. Kaj nun iru orienten kaj okcidenten kaj estu honestaj!

La junuloj vidigis ĉiuspecajn friponajn vizaĝojn.⁸⁹

— Haltu! — vokis ankoraŭ unufoje la maljunulo. — Tion⁹⁰ mi certe ne devas diri al vi, ke tiu ĉi, kiu trovos neniajn, ankaŭ devos transdoni neniajn; sed, tion ja skribu al vi post viajn delikatajn orelojn,⁹¹ de ni maljunuloj li ankaŭ ricevos nenion. Kaj nun vi havas por tiu ĉi tago sufiĉe da bonaj instruoj;⁹² se vi nun havos ankoraŭ fragojn, tiel vi sukcese trapaŝos hodiaŭ la vivon.⁹³

La junuloj estis de la sama opinio kaj komencis pare serĉi fragojn en la arbaro.

— Venu, Elizabeto —, diris Rejnhardo, — mi konas fragujaron; vi ne devas manĝi sekan panon.

Elizabeto kunligis la verdajn rubandojn de sia pajlĉapelo kaj pendigis ĝin al la brako.

— Jes, venu —, ŝi diris, — la korbo estas preta.

Tiam ili iris en la arbaron, plu kaj plu; tra malseketaj nepenetreblaj arbarombroj,⁹⁴ kie ĉio estis silenta, nur malvideble super ili en la aero krientaj falkoj. Post tio la vojo denove kondukis tra densa dorna arbeto,⁹⁵ tiel densa, ke Rejnhardo devis iri unue, por fari vojeton, tie ĉi rompante branĉon, tie flankenflexante volverampaĵon.⁹⁶ Sed baldaŭ li aŭdis malantaŭ si, ke Elizabeto vokis lian nomon. Li sin turnis.

— Rejnhardo! — ŝi vokis, — atendu do,⁹⁷ Rejnhardo!

Li ne povis ŝin vidi; fine li rigardis ŝin iom malproksime batali kun la arbetoj; ŝia gracia kapeto elnaĝis apenaŭ super la pintoj de la filikoj.⁹⁸ Nun li returnen iris ankoraŭ unufoje kaj kondukis ŝin tra la konfuzo de l' herboj kaj arbetoj al libera loko, kie bluaj papilioj flugetis inter la solecaj arbarfloroj. Rejnhardo viŝis la malseketajn harojn el ŝia varmega vizaĝeto; li volis surmeti al ŝi la pajlan ĉapelon, kaj ŝi ne volis; sed poste li petis ŝin, kaj nun ŝi permesis.

— Sed kie viaj fragoj estas? — fine ŝi demandis, haltante kaj profunde spirante.⁹⁹

— Tie ĉi ili estis —, li diris, — sed la bufoj antaŭvenis nin, aŭ la musteloj, aŭ eble la elfoj.

— Jes —, diris Elizabeto, — la folioj ankoraŭ troviĝas; sed tie ĉi ne parolu pri elfoj. Venu do, mi tute ne estas

laca; ni volas serĉi plu.

Antaŭ ili estis rivereto, trans tiu ĉi denove la arbaro. Rejnhardo levis Elizabeton sur sia brako kaj ŝin portis. Post mallonga tempo ili denove iris el la ombra foliaro en grandan maldensejon.

— Tie ĉi fragoj devas esti —, diris la knabino, — ĝi bonodoras tiel dolĉege.

Serĉante ili iris tra la suna loko; sed ili trovis neniajn.

— Ne —, diris Rejnhardo, — estas nur la bonodoro de l' eriko.

Frambuoj kaj pruneluoj ĉie ĉirkaŭstaris,¹⁰⁰ fortaodoro de erikoj, kiuj alternante kun mallonga herbo kovris la liberajn terspacojn, plenigis la aeron.¹⁰¹

— Tie ĉi estas silento —, diris Elizabeto, — kie la aliaj povas esti?

Rejnhardo ne pripensis la returnan vojon.¹⁰²

— Atentu, de kie blovas la vento? — li diris kaj levis sian manon.

Sed nenio vento venis.

— Silentu —, diris Elizabeto, — al mi ŝajnas, ke mi aŭdas, kiel ili parolas. Voku unufoje.

Rejnhardo vokis tra la kaverna mano:¹⁰³

— Venu tien ĉi!

— Tien ĉi! — oni revokis.

— Ili respondas! — diris Elizabeto kaj aplaŭdis per siaj manoj.

— Ne, estis nenio, estis nur la eĥo.

Elizabeto ekkaptis la manon de Rejnhardo.

— Mi timas! — ŝi diris.

— Ne —, rediris Rejnhardo, — tio ne devas esti.¹⁰⁴ Tie

estas belege. Eksidu en la ombro inter la herboj. Ni volas ripozi mallongan tempon; ni jam trovos la aliajn.¹⁰⁵

Elizabeto sidiĝis sub superpendanta fago kaj ĉien aŭskultis atente. Rejnhardo sidis kelkajn paŝojn de ŝi sur arboŝtipo kaj rigardis ŝin silente. La suno staris rekte super ili, arda tagmezvarmege estis; orbrilaj, ŝtalbluaj muŝetoj flirtis en la aero, svingante laflugiletojn; ĉie ĉirkaŭ ŝi delikata vibrado kaj zumado, kaj kelkafoje oni aŭdis profunde en la arbaro la marteladon de la pigoj kaj la pepegadon de la aliaj arbaraj birdoj.

— Aŭskultu —, diris Elizabeto, — oni sonorigas.

— Kie? — demandis Rejnhardo.

— Malantaŭ ni. Ĉu vi aŭdas? Tagmezo estas.

— Tiel estas malantaŭ ni la urbo, kaj se ni trairas en tiu direkto, ni devas trovi la aliajn.

Nun ili returnis; ili ĉesigis serĉi fragojn, ĉar Elizabeto laciĝis. Fine la ridado de la societo trasonis inter la arboj, poste ili ankaŭ vidis blankan tukon lumetantan surtere, tio estis la tablo,¹⁰⁶ kaj sur ĝi kuŝis la fragoj en granda amaso. La maljunulo havis buŝtukon¹⁰⁷ en la butontruo kaj daŭrigis por la junularo siajn moralajn paroladojn, dum li fervore ektranĉis rostaĵon.

— Jen estas la postiĝintoj¹⁰⁸ —, vokis la junuloj, kiam ili vidis Rejnhardon kaj Elizabeton tra la arboj.

— Tien ĉi! — vokis la maljunulo, — malplenigu la tukojn kaj ĉapelojn! Nun montru, kion vi trovis!

— Malsaton kaj soifon! — rediris Rejnhardo.

— Se tio estas ĉio —, respondis la maljunulo kontraŭlevante al ili la plenigitan tasegon, — vi ankaŭ devas ĝin konservi.¹⁰⁹ Vi konas la interkonsenton; tie ĉi ne estas

furaĝo por senokupuloj.

Sed fine ili povis petegi ion, kaj oni manĝis; samtempe la turdo kantis el la juniperujoj.

Tiel la tago paŝis. Sed Rejnhardo trovis ion; kvankam ne estis fragoj, tamen ĝi kreskis en la arbaro. Veninte domon, li skribis en sian malnovan pergamentvolumon:

La vento nun mutiĝas¹¹⁰
Ĉi tie al montet';
Sub branĉoj helverdantaj
Jen sidas l' infanet'.

Ŝi enodoro pura,
Ŝi sidas en eter';
La bluaj muŝoj zumas
Kaj brilas tra l' aer'.

L' arbar' silenta estas,
Ŝi vidas kun prudent';¹¹¹
Nun ridas la kukolo,¹¹²
Leviĝas mia sent'.¹¹³

En ŝiaj brunaj bukloj
Fluetas sunradi';
De la arbarreĝino
L' okulojn havas ŝi.¹¹⁴

Tiel ŝi ne nur estis lia protektatino; ŝi estis por li ankaŭ la esprimo¹¹⁵ de ĉiu ĉarmo kaj mirindaĵo en lia leviĝanta vivo.¹¹⁶

Jen staris la infano

Kristnaska vespero alproksimiĝis. Posttagmeze ankoraŭ estis, kiam Rejnhardo sidis kun aliaj studentoj en la magistrata kelo¹¹⁷ ĉirkaŭ la malnova kverktablo. La lampoj ĉe la muroj estis jam ekbruligitaj; ĉar tie ĉi malsupre jam krepuskiĝis. Sed nur malmulte da gastoj ĉeestis, la kelneroj apogiĝis senokupe¹¹⁸ al la murkolonoj. En angulo de l' arkaĵo sidis violinisto kaj citroknabino¹¹⁹ kun graciaj ciganaj trajtoj;¹²⁰ ili havis siajn instrumentojn surbaske¹²¹ kaj ŝajnis apatie¹²² rigardi antaŭ sin.

Ĉampanokorko krekis ĉe l' tablo de la studentoj.

— Trinku, mia bohema¹²³ amatino! — vokis juna viro de nobela eksteraĵo,¹²⁴ transdonante al la knabino plenan glason.

— Mi ne deziras — ŝi diris, ne ŝanĝante sian sintendon.

— Kantu! — vokis la junulo kaj ĵetis al ŝi arĝentmonejon en la baskon.

La knabino strekis per la fingroj malrapide tra sia nigra hararo, dum la violinisto¹²⁵ flustris ion al ŝi en la orejon. Sed ŝi reĵetis la kapon kaj apogis la mentonon sur sian citron.

— Por tiu ĉi mi ne ludas¹²⁶ — ŝi diris.

Rejnhardo eksaltis kun la glaso en la mano kaj staris antaŭ ŝi.

— Kion vi volas? — ŝi demandis obstine.

— Vidi viajn okulojn.

— Kion miaj okuloj zorgigas al vi?

Rejnhardo rigardis ŝin brilege.

— Mi ja scias, ili estas falsaj!

Ŝi metis sian vangon en la platan manon kaj rigardis lin spione. Rejnhardo levis sian glason al la buŝo.

— Je viaj belaj pekaj okuloj!¹²⁷ — li diris kaj trinkis.

Ŝi ridis kaj levis la kapon.

— Donu! — ŝi diris, kaj fiksante siajn nigrajn okulojn al la liaj,¹²⁸ ŝi trinkis malrapide la reston.

Poste ŝi ekkaptis akordon kaj kantis per profunda, pasia voĉo:

Hodiaŭ, nur hodiaŭ
Mi estas tiel bela;
Morgaŭ, ha! morgaŭ
Ĝi estos malhela;
Nur tiun ĉi horon
Vi estas al mi,¹²⁹
Morti, ha! morti
Mi devas sen vi.

Dum la violinisto en rapida taktmezuro almetis la postmelodion,¹³⁰ nova studento venis al la grupo.

— Mi volis iri por vin preni,¹³¹ Rejnhardo —, li diris.
— Vi jam foriris; sed la Kristnaska infano¹³² venis al vi.

— Ĉu la Kristnaska infano? — diris Rejnhardo, — ĉi tiu ne plu venas al mi.

— Ho! via tuta ĉambro odoris je abio kaj brunaj kukoj.

Rejnhardo metis la glason el la mano kaj ekprenis sian ĉapon.

— Kion vi volas? — demandis la knabino.

— Mi ja revenos.

Ŝi sulkigis la frunton.¹³³

— Restu! — ŝi vokis mallaŭte kaj alrigardis lin intime.

Rejnhardo malrapidis.¹³⁴

— Mi ne povas — li diris.

Ridante ŝi lin puŝis per la piedpinto.

— Iru! — ŝi diris. — Vi taŭgas por nenio; vi ĉiuj taŭgas por nenio.

Kaj dum ŝi deturniĝis, Rejnhardo supreniris malrapide la keloŝtuparon.

Ekstere en la strato estis profunda krepusko; li sentis la freŝan vintran aeron en sia varmega frunto. Kelkfoje la hela lumbrilo de brulanta kristnaskarbo aperis tra la fenestroj, kelkfoje oni aŭdis ek de interne la bruadon de fajfiletoj kaj trumpetoj kaj enĉambre ĝojegantajn infanvoĉojn. Amasoj da almozetantaj infanoj iris de domo al domo, aŭ suprenirante sur la balustradojn de l' ŝtuparoj ili provis rigardi tra la fenestroj al la rifuzita¹³⁵ belego. Ofte pordo ankaŭ estis subite malfermata, kaj insultantaj voĉoj elpelis tutan flugantaron de tiaj gastetoj el la hela domo en la malhelan strateton; aliloke malnova kanto de Kristnasko estis kantata en la vestiblo de domo; inter ili estis klaraj knabinaj voĉoj. Rejnhardo ne aŭdis ĝin, ĉar li rapide preteriris ĉion, el unu strato en alian. Kiam li venis al sia loĝejo, preskaŭ tute mallumiĝis; li faletante¹³⁶ supreniris la ŝtuparon kaj eniris sian ĉambron. Dolĉa bonodoro al li kontraŭvenis;¹³⁷ li sentis sin hejme en la Kristnaska ĉambreto de sia patrino. Per tremanta mano li ekbruligis sian lampon. Jen estis